

“मीठे बच्चे— मायाको विघ्न ज्ञानमा होइन, योगमा पर्छ, योग विना पढाइ धारणा हुन सक्दैन। त्यसैले जति हुन सक्छ योगमा रहने पुरुषार्थ गर।”

प्रश्नः— बाबाले गिरेका बच्चाहरूलाई कुन विधिद्वारा माथि उठाउनुहुन्छ?

उत्तरः— बाबाले ती बच्चाहरूको क्लासमा महिमा गर्नुहुन्छ, स्नेह सम्मान दिनुहुन्छ, हिम्मत दिलाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— बच्चे, तिमी त धेरै असल छौ। तिमी त ज्ञान गंगा बन्न सक्छौ। तिमी विश्वको मालिक बन्नेवाला हो। म त तिमीलाई सित्तैमा बादशाही दिन आएको छु। तिमीले फेरि किन लिँदैनौ? राहुको ग्रहण लागेको छ र? मुरली पढ्यौ, योगमा रह्यौ भने ग्रहण उत्रिन्छ। यसरी हिम्मत दिनाले बच्चाहरू फेरि याद र पढाइमा लाग्छन्। यस विधिद्वारा कैयौं बच्चाहरूको ग्रहचारी उत्रिन्छ।

गीतः— दूर देश का रहने वाला...

ओम् शान्ति। भगवानुवाच— गीताका दुई शब्द बताउँछन्, जुन सुन्दै आएका छौ। स्वर्गमा कुनै गीता शास्त्र थिएन। यो त मनुष्यले बसेर पछि बनाएका हुन्। भगवानुवाच— के भन्नुहुन्छ? प्यारा बच्चाहरू, मनमनाभव। अक्षर उही संस्कृतको बोल्नुहुन्छ, जुन तिमीले सुन्दै आएका छौ। त्यसको कुनै अर्थ बुझ्दैनन्। आउने बित्तिकै भन्नुहुन्छ मनमनाभव। यदि श्रीकृष्ण भगवानुवाच भन्ने हो भने कृष्णले भनेका हुन् र— मनमनाभव, म परमात्मालाई याद गर। यो त झुटो भयो नि। यहाँ परमपिता परमात्मा शिवले भन्नुहुन्छ शालिग्रामहरूलाई मनमनाभव, म परमात्मालाई याद गर किनकि अब सबैको मृत्यु हुन्छ। गुरु, भाइ-बन्धु सबैजनाले मर्ने हालतमा भन्छन्— राम राम भन, कृष्ण भन या चित्र सामुने राखिदिन्छन्, रामको, कृष्णको, हनुमानको, गुरु आदिको। यहाँ त सारा मनुष्यमात्रको मृत्यु हुन्छ। सबै वानप्रस्थ अवस्थामा छन्। साना-ठूला सबै वाणी भन्दा पर परमधाम, शान्तिको दुनियाँमा जानु छ। त्यसलाई निराकारी दुनियाँ पनि भनिन्छ। त्यो हो आत्माको दुनियाँ। यहाँ आएपछि आत्मा साकारी बन्छ। वहाँ चोला हुँदैन। यहाँ चोला धारण गरेर पार्ट खेलिन्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई वापस लैजान आएको हुँ। म कालको पनि काल हुँ। अमृतसरमा एक अकालतख्त पनि राखेका छन्। अकाल जसलाई कालले खान सकेन। अहिले कालको काल भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई वापस लैजान्छु। तिमी फेरि पार्ट खेलन आउनु पर्छ। सृष्टिको सुरुमा पहिला कसको पार्ट चल्यो? किनकि यो सृष्टि भेराइटी धर्मको वृक्ष हो। सबै नम्बरवार आउँछन्, पहिला हो देवता धर्म। अहिले त्यो धर्म प्रायः लोप भएको छ, त्यसको ज्ञान पनि लोप छ। फेरि शास्त्रमा कहाँबाट आयो? जुन सहज राजयोगद्वारा उनीहरू देवता बने, त्यो पनि गुम छ। बाँकी यी गीता आदि हुन् भक्तिका सामग्री किनकि यो ज्ञान तिमीलाई यहाँ नै मिल्छ। फेरि त्यसको शास्त्र सत्ययुग-त्रेतामा हुँदैन। फेरि द्वापरमा कहाँबाट आयो? वहाँ कुनै तिम्नो सच्चा गीता आदि हुँदैनन्। वहाँ फेरि ड्रामा अनुसार त्यही भक्तिमार्गको गीता आदि बनाउँछन्। भन्छन्— पहिला साधु महात्माहरूको बुद्धि राम्रो थियो। उनीहरू बसेर यी शास्त्र आदि बनाए। ड्रामा अनुसार बन्नै पर्ने थियो। त्यतिबेला असली चीज कहाँबाट आउने। जसरी गान्धीको

साथमा मोतीलाल आदिको पार्ट थियो। अहिले यदि त्यसको नाटक बनाउने हो भने ती कहाँबाट आऊन्। त्यो त्यत्तिकै बनावटी बनाउँछन्। अहिले ब्रह्माको स्थापनाको पार्ट चलिरहेको छ। कुन चीजको स्थापना? बच्चाहरूलाई थाहा छ— देवी-देवता धर्मको स्थापना सत्ययुगको लागि भइरहेको छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने मेरो पासमा आउँछौ। यहाँ बस्दा टेप सुन्नु पर्छ वा मुरली दोहोर्‍याउनु पर्छ वा योगमा बस्नु पर्छ अनि मात्र विकर्म विनाश हुन्छ। सारा दिन त काममा रहन्छौ। वहाँ योगमा मुश्किलले रहन्छौ। यसमा मायाले धेरै विघ्न पार्छ। मायाले ज्ञानबाट हटाउँदैन, योगबाट हटाउँछ। संकल्प-विकल्पले योगमा रहन दिँदैन। पढाइमा त्यति विघ्न पर्दैन। हो, यदि योग भएन भने पढाइको धारणा हुँदैन। ज्ञान भन्दा योग सहज पनि छ। वृद्ध माताहरू जसले भन्छन्— हाम्रो बुद्धिमा यतिका प्वाइन्टहरू बस्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— ठिकै छ, मेरो यादमा बस।

बाबा भन्नुहुन्छ— हे भक्तहरू, भक्त त सबै हुन्। तर तिमी सिकीलधे भक्त हौ, जसले पूरा आधाकल्प भक्ति गरेका छौ। सबैले त पूरा भक्ति गर्दैनन्। भोलिसम्म जो आइरहन्छन्, उनीहरूले यति समय नै भक्ति गर्छन्। तर तिमी नै पूज्य र पुजारी बन्छौ। त्यो पनि बच्चाहरूद्वारा थाहा हुन्छ। जो बच्चा बन्छन्, श्रीमत्तमा चल्छन्। सम्झन्छन्— यो हाम्रो कुलको हो, जसलाई पूरा निश्चय छ हामीलाई परमात्माले पढाउनुहुन्छ। ती हुन् सहोदर बच्चाहरू। सहोदर बच्चाहरू बलि चढ्छन्, सौतेला बच्चाहरू बलि चढ्दैनन्। यसमा डराउनु छैन। भक्तिमा त बलि चढ्दै आएका छौ, केही न केही ईश्वरको लागि दान गर्दै आएका हौ। त्यो पनि बलि चढ्नु हो। फेरि भन्छौ— परमात्माले पुत्र दिनुभयो, धन दिनुभयो। तर मनुष्यले यसको अर्थ बुझ्दैनन्। तिमीलाई अहिले थाहा छ— बाबाले यो भक्तिको फल पनि अल्पकालको लागि दिँदै आउनु भएको हो। सत्ययुगमा यस्तो हुँदैन। तिमीले भक्तिमा जे गर्दै आएका छौ, त्यो सत्ययुगमा हुँदैन। न कोही गरिब हुन्छ जसलाई दान गरियोस्। न कुनै शास्त्र हुन्छ, न मन्दिर हुन्छ। यी सबै भक्तिमार्गका सामग्री हुन्, जुन सत्ययुगमा हुँदैनन्। यो ज्ञान पनि प्रायः लोप हुन्छ। वहाँ कुनै पुरुषार्थ हुँदैन, जसको प्रारब्ध मिलोस्। सारा प्रारब्ध यतिबेलाको पुरुषार्थको हो। इस्लामी, बौद्धहरूको ज्ञान त परम्परा देखि चल्छ किनकि त्यसको स्थापना पछि विनाश हुँदैन। त्यसैले उनीहरूलाई सबै थाहा हुन्छ। तर यहाँ विनाश हुन्छ त्यसैले त्यसमा सबै समाप्त हुन्छ। फेरि द्वापरमा यिनै वेद शास्त्र आदि निस्कन्छन्। यी सबै गीताका बालबच्चा हुन्। ती सबैलाई धर्मशास्त्र भनिदैन, किनकि धर्मशास्त्र त्यसलाई भनिन्छ, जसद्वारा धर्मको स्थापना हुन्छ। जसरी क्राइस्टको महावाक्यलाई भन्छन् मेसेन्जरको महावाक्य हो। क्राइस्टलाई परमपिता परमात्मा भनिदैन, उनलाई परमात्माका पुत्र वा बच्चा सम्झन्छन्। भन्छन्— परमात्माले क्रिश्चियन धर्म स्थापना गर्नको लागि पठाउनुभयो। उनले आफ्नो धर्मको पालना पनि गर्नु पर्छ। सतो, रजो, तमोमा आउने पर्छ। कोही पनि फर्केर जान सक्दैन, यो ज्ञान उनलाई छैन।

बाबाले सम्झाउनुहुन्थ्यो— ठीक छ उनीहरूले गीता त बनाएका छन्, यादगार हो। देवता धर्मको शास्त्र हो। तर त्यसलाई झुटो बनाइदिएका छन्। सत्य त पीठोमा नून जति छ किनकि पछि बनाएका हुन्। सत्ययुग-त्रेतामा कसैलाई ज्ञान हुँदैन। उनीहरूलाई कहाँ थाहा छ र— सत्ययुगका यति सारा हीराका महल कहाँ गए? किन

गए? भन्दछन्— द्वारिका तल सागरमा गयो। तर सागरमा जाँदैन। भूकम्प आदिमा सबै समाप्त हुन्छ। फेरि स्वर्गको नामनिशान रहँदैन। प्रारब्ध भोगेर समाप्त गरिदिए, त्यसको नाम निशान रहँदैन। न इतिहास रहन्छ। जस्तै मन्दिर बनेका छन्, त्यसको इतिहास हुन्छ। पूजा कहिले देखि सुरु भयो? मोहम्मद गजनवी कहिले आयो? कसरी भारतको धन लुट्यो, यो सबै ज्ञान हो बुद्धिको लागि भोजन। तर योग ठीक भएन भने सुन्ने बेलामा खुशी हुन्छ तर बस्दैन। पवित्र नभएमा बस्दैन। यसमा कसैको वश छैन। यो शास्त्रको ज्ञान होइन। त्यो त सबैले कण्ठ गर्छन्। यो त पढाइ हो २१ जन्मको लागि। वहाँ पिताको तख्तमा बस्छन् तर त्यो पनि यहाँको कमाईको प्रारब्ध हो। देवताहरूले एक-अर्कालाई वर्सा दिँदैनन्, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर। मृत्यु सामुन्ने छ। तिमीले मम्मा बाबालाई अनुसरण गर्नु पर्छ। ती संन्यासीहरूका नाम मात्रका अनुयायीहरू बन्छन्। वहाँ भगवान् भगवतीको राज्य हुन्छ। यथा राजा-रानी भगवती भगवान् तथा प्रजा, यसको लागि बाबाले पढाइरहनु भएको छ। यस्तो होइन आशीर्वाद दिनुहुन्छ। उहाँको पढाइ नै वरदान हो। शिक्षकलाई कहाँ भनिन्छ र— आशीर्वाद दिनुभयो भने १०० अंक मिल्ने थियो। बाबाले त पढाउनुहुन्छ, यो पढाइ सबैको लागि हो। क्रिश्चियन, बौद्ध सबैलाई भन्नुहुन्छ— सर्व धर्मान्.... यी सबै देहका धर्म हुन् नि। भन्नुहुन्छ— यी सबैलाई बिर्सेर आफूलाई आत्मा निश्चय गर। आत्मा त अविनाशी छ। एक बाबाका बच्चा हुन् नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— जुन देहको धर्म छ मामा, काका आदि... आफूलाई एकलो आत्मा निश्चय गर्नु र मलाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ। अरू कुनै मार्ग उपाय छैन। त्यसलाई योग अग्नि भनिन्छ।

बाबाको पत्रमा त कुराकानी हुन्छ, जुन मधुबनमा राति सुनाइन्छ। मधुबनमा बाबाले हँसाउनु पनि हुन्छ, उमंग पनि दिनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ— तिमी धेरै असल छौ, ज्ञान गंगा बन्न सक्छौ। के टेलिफोन अफिसमा काम गर्छौ? तिमी त महारानी बन्नेवाला हो। गिरेकालाई पनि उठाउँछौ। बाबा भन्नुहुन्छ— म जान्दछु, धेरैलाई राहुको ग्रहण लाग्छ। समाचार आयो भने बाबाले तिनलाई उठाउनुहुन्छ। मुफ्तमा बादशाही दिन आएको छु, तिमीलाई के भएको छ! राहुको ग्रहण लागेको छ। योगमा बस, मुरली सुन। यसरी पत्र लेख्नु पर्छ। धेरै प्रकारका पत्र आउँछन्। कसैको कसै सँग मन भयो भने आपसमा योजना बनाउँछन् ठीकै छ, हामीले आपसमा गन्धर्वी विवाह गरौं। मैले तिमीलाई बचाउँछु, बन्धनबाट छुटाउँछु। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले कसरी बचाउन सक्छौ? पहिला तिमी मायाबाट बचेका छौ? बाबा सँग राय लिएका छौ? श्रीमत लिएका छैनौ तर आपसमा मगनीको कुरा गर्छौ! त्यसैले मुर्दालाई मायाले घिसारेर लैजान्छ। सूक्ष्ममा दिल लाग्यो भने यस्ता कुरा गर्छन्। बाबाले बुझिहाल्नुहुन्छ— यो रसातलमा गइरहेको छ। मगनी त माता पिताले गर्छन्, तिमी मूर्खहरूले आपसमा नै मगनी गरिरहेका छौ— गुपचुपमा। तिमीलाई थाहा छैन— यस्ता-यस्ता विघ्न आउँछन्। गुड जाने गुड की गोथरी जाने। बाबाले त सबै बच्चाहरूलाई चिन्नुहुन्छ, कसैले पनि सोध्न सक्छ— बाबा म सहोदर हुँ वा सौतेला हुँ? अहिले शरीर छुट्यो भने के पद मिल्ला? शरीरमा कसैको भरोसा छैन। स्टीमर डुब्यो, हवाईजहाज खस्यो भने के गति हुन्छ! मृत्यु त सबैको शिरमा खडा छ, त्यसैले आजको काम भोलिलाई राख्नु हुँदैन। नत्र धर्मराजपुरीमा साक्षात्कार हुन्छ। हेर, भोली-भोली भन्दा भन्दै कालले खाइदियो। श्रीमतमा चलेल्यौ भने राज्यपद गुमाउँछौ। थोरै मात्र सुने पनि स्वर्गमा आउँछ। त्यसैले जसले

जति स्थापनामा मदत गर्छन् त्यति पद पाउँछन्। जसरी गान्धीजीलाई मदत गरे, कति जेलमा गए। कति मरे, फल के मिल्यो? कुनै धनवानले गएर जन्म लिएको होला। अब कति थोरै समय बाँकी छ। फेरि के सुख मिल्यो? ज्ञान सुनेर गयो भने व्यर्थ जाँदैन। यहाँ केही छुटाइदैन। यहाँ त उनीहरूले हैरान गरे, विकारको लागि त्यसैले लाचारीमा उनीहरूले छोड्नु पर्‍यो। नत्र के गर्ने! त्यसैले बाबाले शरण दिनु पर्‍यो। हुन त अहिलेसम्म पनि शरण लिइरहन्छन्, यसमा भगाउने त कुरै छैन। यो त ड्रामा अनुसार गौशाला बन्नु थियो। हुन त बच्चाहरू, तर उनीहरूले नाम गौशाला राखेका छन्। भन्दछन्— कृष्णले नदी पार गरेका हुन् भने गाईहरूले पनि पार गरे होलान्। हो सारा कुरा यतिबेलाको। यी सबै कुरा भन्दा पहिला ज्ञान लेऊ र बाबाको वर्सा लेऊ। ठीक छ धन्दा गर, साथ-साथै यो सेकेन्ड कोर्स लेऊ। वेलायतमा रहँदा पनि मुरली अवश्य पढ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देहका सम्बन्धहरूलाई भुलेर आफूलाई एक्लो आत्मा सम्झनु पर्छ। बाबा माथि पूरा-पूरा बलि चढ्नु पर्छ, यसमा डराउनु हुँदैन।
- २) धर्मराजको सजायबाट बच्नको लागि आजको काम भोलिलाई छोड्नु हुँदैन। पढाइको आधारबाट बाबाको आशीर्वाद लिइरहनु छ।

वरदानः— कर्म र योगको सन्तुलनद्वारा निर्णय शक्तिलाई बढाउने सदा निश्चिन्त भव

सदा निश्चिन्त ऊ नै रहन सक्छ, जसको बुद्धिले समयमा यथार्थ निर्णय दिन्छ किनकि दिन-प्रतिदिन समस्याहरू, परिवेश अझै कठिन हुन्छ, यस्तो बेलामा कर्म र योगको सन्तुलन भयो भने निर्णय शक्तिद्वारा सहज पार हुने छौ। सन्तुलनका कारण बापदादाको जुन आशीर्वाद प्राप्त हुन्छ। त्यसपछि कहिल्यै संकल्पमा पनि आश्चर्यजनक प्रश्न उत्पन्न हुँदैन। यस्तो किन भयो, यो के भयो.... यो प्रश्न उठ्दैन। सदैव यो निश्चय पक्का हुन्छ— जे भइरहेको छ त्यसमा कल्याण लुकेको छ।

स्लोगनः— एक बाबा सँग सर्व सम्बन्धको रस लेऊ, अरू कसैको पनि याद नआओस्।